

anden Hensigt, men tillige har en særdeles stor finansiell Betydning. Det kan vel ikke betvivles, at de ærede Herrer i denne Sal, som allerede oftere og gjentagne Gange have beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Lønningen for de Menige og Underkorporaler, ville, selv uden nogen dybere gaaende Prøvelse, temmelig let med sig selv kunne blive enige om, hvorvidt de ville kunne stemme for det fremsatte Forslag eller ikke; men man maa dog i alt Fald huske paa for det Første, at der er mange Enkeltheder, der ikke saaledes kunne staa alle Medlemmer klart, at man jo nok kunde ønske, at de bleve prøvede i et Udvalg — dette gjælder da navnlig Alt, hvad der angaar selve Lønningsforholdet —, og dernæst maa vi huske paa, at denne Sag har at passere det andet Thing for, at kunne blive til Lov. I dette andet Thing har nu imidlertid, saa vidt jeg erindrer, det Forslag, som oftere har beskæftiget os, slet ikke været for, og kan det nu anses for rimeligt, at man der vil kunne beslutte sig til at vedtage en saa betydelig Udgift som 300,000 Kroner uden nogenstahelt dybere gaaende Prøvelse, inden man har set det Allermindste af Finantslovens Behandling i nærværende Thing, og uden at man veed, hvorledes det vil gaa med de andre Lovforslag af stor finansiell Betydning, som Regjeringen har forelagt. Jeg frygter saaledes for, at vi ved at vedtage det Forslag, som de ærede tre Medlemmer ere fremkomne med, saa langt fra ville befordre den Sag, som de Herrer her have gjort sig til Talsmænd for, at vi snarere derved ville træde hindrende i Veien for den og saa oven i Kjøbet i alt Fald gjøre det umuligt at naae det, der egentlig har været Maalet for det fremlagte Lovforslag. Smidlertid maa jeg indrømme, at naar det ligger det ærede Thing saa meget paa Hjerte, som jeg tror, at det gjør, at faae en bedre Ordning af de Meniges og Underkorporalernes Lønning frem, kan der være nogen Anledning for de ærede Forslagsstillere til at gjøre den Betragtning gjældende, som det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds nylig gjorde, at det dog maatte staa noget usikkert for os, om den nye Lønningslov for Hæren vilde kunne gennemføres i denne Session, og ligeledes at det, uagtet man vistnok meget maa paaskjønne den høitærede Krigsministers Tilbud om at komme med et særligt Lovforslag derved, dog maafte i Slutningen af Sessionen vil kunne være vanskeligt nok at faae et saadant Lovforslag gennemført. Derfor vil jeg tillade mig at henstille til Overveelse, om vi ikke skulde kunne gaa en noget forskjellig Vej. Jeg maa her begynde med at erklære, at jeg for mit Vedkommende fuldkommen samstemmer med de ærede Forslagsstilleres Grundtante. Jeg har tidligere, den Gang vi havde Hærløven til Drøftelse, maattet staa imod den høiere Løn, som den Gang blev foreslaaet for de Menige og Underkorporalerne, men de Herrer ville erindre, at det var i 1867, og for mig stiller det sig tydeligt, at de samme

Grunde, som have bevirket, at andre Menneffer her i Landet ikke nu for de samme Penge kunne faae det, som de kunde faae i 1867 — disse samme Grunde tale ogsaa for Soldaten. Bille vi altsaa være fuldstændig retfærdige i den Henseende, maa vi indrømme, at det, som var en passende, tarvelig Løn for dem i 1867, ikke mere er nogen passende, tarvelig Lønning for dem nu, og jeg vil derfor sige, at naar man nu foreslaar denne Løn forhøiet med cirka 20 pCt., saa er det ikke mere, end hvad der er aldeles samstemmende med Forholdene. Jeg skal altsaa for mit Vedkommende være villig til at understøtte de Herrer's Bestræbelser for i denne Session at faae et saadant Forslag gennemført, og jeg skal sige til, at jeg ogsaa samstemmer med de Herrer i, at Undermunderingsgebyret er for lavt. Det er umuligt selv for den allertarveligste Soldat at komme ud af det til Undermundering, som vel at mærke ogsaa omfatter Skotøi, med et Gebyr af 7 Ore om Dagen, og derfor skal jeg understøtte Forslaget om at faae dette Beløb forhøiet. De Herrer ville altsaa se, at jeg i Tanken aldeles ikke er uenig med dem, saa at det Æneste, vi have at drøfte, er Maa den, hvorpaa deres Forslag skal gennemføres. — Jeg vil nu henstille til Overveelse et Forslag, hvorved jeg tror, at denne Sag, som det er mit oprigtige Ønske maa blive ført igjennem, bedst kan fremmes. Vi have til Behandling et Forslag om Lønningstillæg til Embæds- og Bestillingsmænd, og, saa vidt jeg skjønner, er hele Thinget enigt i, at det bør fremmes — Nogle paa een Maade, Andre paa en anden Maade — og vi tør ogsaa antage, efter hvad der passerede i forrige Samling, at det andet Thing vil være enigt med os heri. Det forekommer mig da naturligt, at man sjoer Forslaget om de Meniges og Underkorporalernes Lønning ind paa Lønningstillægsforslaget, hvor det i enhver Henseende passende og korrekt kan indfattes som en særlig Paragraf. Derved opnaa vi, at Sagen gennemføres paa den simpleste Maade, og at derhos den ærede Krigsminister og den ærede Marineminister i rette Tid faae de to smaa Lovforslag gennemførte, som de for Regnskabernes Skyld ønske gennemførte inden Nytaar.

Th. Nielsen: Allerede ved 1ste Behandling udtalte jeg, at jeg troede, at denne Lov var det nødvendigt at faae ud inden Nytaar, men jeg er ikke i Stand til med den sidste ærede Taler at kunne indse, at den Omstændighed, at det Udringsforslag, som er stillet af 3 ærede Medlemmer, bliver vedtaget, just skulde umuliggjøre dette. Naar det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 4de Valgkreds mente, at det, der her var bragt i Forslag, var Noget, som fordrede saa dybsindige Underpøggelser og Overveelser og var af saa stor finansiell Betydning, at man ikke i saa stor Hast kunde gaa ind paa det, saa behøver jeg blot at minde det ærede Thing om, hvad baade den sidste